غزل

ـــانونه پکې وتـــــــــــړم
زه نیت دهرلمانځه تـــــړم

ـايي کې عادت شوی يـــم
ــې له ننه دروازه تـــــــــړم

ږخاپونه رانه يونه ســـــــــي
دبرکـــــلي چينه تـــــــړم

ل په ښکلوپاڼوکــــــــــــې
ــــفظونه پکې زه تـــــــړم

ـې اوښکې په لاس وڅاڅي
تنې دګرېوانه تـــــــــــــړم

! ښکلی نه يې خوښ مې يې
ـو په تا پورې دا زړه تـــــړم

خاپونه

غزل

رايـــې وړو هـوا کـــې په هـــوا باران
دغــــه کاغذي کــــشتۍ او دا باران

نه ورکـــوي خلـــکو ته يو غړپ اوبه
شکـــر چې را اوري په هر چـــا باران

سترګو کې چې وران درته رانجه نه کړي
لــــپو کـــې رانيســـمه لـــه تا باران

دومــــــــــــره دې راو اوري، راو اوري
اوښکې مې چې ورکې کـــړي له ما باران

ګوره چې انـــــکار له ميني ونه کـــــړې
زما او ستا په منځکې و شــــېـــدا باران

يــــاره حــــــليمي له تندې مړ شومــه
کلـــــه به را اوري پـــــه دې خـــوا باران

حضرت خان حليمي

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

داچې له هــــرې خوا ډېرې راځي
خود به دې غرونو ته کوترې راځي

له سترې ژونده چې انکار ونه کړې
په ژوند کې هــر ډول خبرې راځي

دغره شپونکي په سپېرو شونډو ویل
خولې ته مې تل دغم سندرې راځي

دستا دشونډو جام کې څه ؤ آشنا
اوس مې په سر باندې چکرې راځي

یوه سپین کالي بل سپین کالي ته ویل
راځـــه چې ځـو دلته سوالګرې راځي

حـــلیمي زړه دې ښه سمبال وساته
په دغــه لار نن جـــادوګرې راځي

خاپونه

غزل

له تا چې راغـــلمه په لار کېناستم
دزړه له درده زه قـــرار کېناستم

تورو بــــارودو دلوګـــــــیو منځ کې
په خپلو وینو سور سینګار کېناستم

میـــنه خـــو ما دروغ دروغ ګڼله
داځنګه زه په دې انګار کېناستم

دا زه پښتون ستا دټوپک شپېلۍ ته
ډېر ناخبره لـــکـــه ښکار کېناستم

بادونو راوړم ستا تر سرو اننګو
زه حلیمي لکه غبار کــــــېناستم

حضرت خان حلیمي

غزل

مړه کـــېدل به څراغونه توره شپه کې
چې راتلل به طوفـــانونه توره شپه کې

په رڼـــا ورځ به په خپله پکې گـــیر و
اچول یي چې دامــــــونه توره شپه کې

زما ورځ خو له ماښامه شروع کېږي
په سر واړوم جامونه توره شپه کـــې

اعتبار دلته یو بل باندې څوک نه کړي
اوس څوک نه کوي خوبونه توره شپه کې

ته بې غمه په پالنگ باندې ویـــــده یې
زه دې گورم تصویرونه توره شپه کـــې

حــــــــــلیمي اشنا له تا نه چې راتلمه
ړنگـــول مې پښو خاپونه توره شپه کې

غزل

الوتل کـــــړې په گډا یې، په هوایې
غېږ ته نه راځې هوا یې، په هوا یې

ستا دکلـــي خلک واړه درپسې دي
ته راوان له دې دنـــیا یې، په هوا یې

دکابل دتخت کیسه څومره اوږده شوه
تـــــخت ته ووایه دچا یې ؟ په هوا یې

دحالا تو په تور تم کې خړ پښتونه
په نړۍ پســــې له شاه یې، په هوا یې

حلــــــــــیمي جانانه کله به رادرومې
ته مې روح یې ته مې ساه یې، په هوا یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خاموشي وه سـيوری هم راسره نه و
د درد شـپه وه دځان غم راسره نه و

له ژړا نه مې زړه ډېر و راډک شوی
په لېمـو کې دومره نم راسره نه و

دوخت ډېره مـجبوري وه گرانه یاره
ستا کوڅـې ته یو قدم راسره نه و

اوس چې ښکلیه ستا نامه نشم لیکلـی
ماشومتوب کې هېڅ قـلم راسره نه و

خپل زړگی مې اوس له تاسره درپاتې
ښکـلیه رایې کړه چې تلم راسره نه و

حلـیمي او دملگرو په قسمت کې
په حـجره کې نن چـلم راسره نه و

خاپونه

غزل

د ستا پر مخ باندې پراته گـردونه
لکـه چې وي پر گل د غره گردونه

یو خوا د زلفې په هوا الـوتې
بـل خوا هوا ورته راوړه گردونه

د مخ هینداره کې یې څه نه ښکاري
د چا چې ډېر وي پاس پر زړه گردونه

سترې ستومانه چې تر کـوره راشي
پر اوږو راوړي خـر سپېره گردونه

حلـیمي ته چې کله تلې له کلي
درپسې شا نه الـوته گـردونه

حضرت خان حلیمي

غزل

ناست یمه له ځان سره یوځه لیــــکم
دردپه سپینه پاڼه کې دزړه لیـــــکم

خلکواعتبارپه ښکلوونه کـــــــړئ
داسې یواعلان په دېواله لیــــــکم

جوړه يې مرمۍ کړه دایې وویــــــــل
زه په دې اجل دپښتانه لیـــــــــکم

یوسړي مې زړه کې ځای نیولی دی
داجمــــــله دزړه په دیواله لیـــــــکم

ته مـــــې حـــــــــلیمې ډېرپوروړی يې
تاپسې دژوندهره شېـــــبه لیـــــــکم

غزل

ستاداوربل سیوري ته دمه راوړم
ښکلیه جانانه ژوندله غمه راوړم

له تورو وینویې خالـــــونه کېږده
لپه کې زړه درته صـــــــنمه راوړم

چې دپښتون ځادرته زیان رسوي
دا ازغـــــــن تار به له تورخمه راوړم

دپردېسي په سرولمبو سوځــــــېږم
تاته دینارلـــــه جـــــــــــهنمه راوړم

نن يې ملګروراته داسې ووېـــــــل
حلیمي سترګوکې دې وړمه راوړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بېګادشپې سرې هواسره مرغان الوتل
ستاانتظارکې مړه، مړه ځاځکي دباران الوتل

په خړوخاوروشمعې اوښکې تويولې اشنا
زماپه لاس کې سوي، سوي پتنګان الوتل

هغولاسونونه چې موږبه ترې دعاغوښتله
هغولاسونوباندې کاڼي پرانسان الوتل

دستادتلوشپې بېګاراته په خوب کې راتلې
په تاپسې مې دواړه لاسه پرېشان الوتل

دصحراباده چې زماپه لور راوالوتلې
زماله غېږې تصويرونه دجانان الوتل

حليمي موږپه هغوخلکوپسې ځوروان يو
دچاله وېرې چې په خوب کې ماشومان الوتل

خاپونه

غزل

لکه بنګړي چې له مړونده باسي
داسې اوس ماله خپله ژونده باسي

هغه دخيرکارکې نه دی اخته
هغه يوچاته غټه کنده باسي

دنن سبادزمانې مينان
يوبل دمينې له سوګنده باسي

هغه چې تابه دخپل ځان ګڼله
اوس يې له کلي په خرګنده باسي

راته غوسه کې وايي ښه ده مړشه
دزلفوتارمې له پيونده باسي

ښکليه ته هغه حليمييادوې
هغه خونشته تللی ژرنده باسي

حضرت خان حليمي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ته مې رنګ دژوندانه يې هـــــېر مې نه يې
په هر وخت کې مې په زړه يې هېر مې نه يې

ستا تصوير ته مې بېګا شپه مې شبګيره کړه
که زما په خـــنګ کې نه يې هـــېر مې نه يې

ســــــــتا يادونو ډېوې بلې ساتم زړه کې
ته که وړی بېلتانه يې هــــــېر مې نه يې

دســـــپېرو شونډو په جام کې به دې څښمه
دسرې چينې اوبه يې هــــــېر مې نه يې

تاپسې مې مـــــــينه ناکه اوښکې درومي
زما سترګې او لېمه يې هــــــېر مې نه يې

ته پر ما حلــــــــــيمي ياره باور وکړه
هېر مې نه يې، هېر مې نه يې، هېرمې نه يې

خاپونه

غزل

سپېره بادونه خړې خاورې دي منظرترې دی
بارانه و اوره دپېغلو هرګودر تــــــــړی دی

په دومره سترې پرېشانه زندګي کې خلـــــکو
ماخو لا څه کوې زړګی دسمــــــــندر ترې دی

له کوره مه رواځه ښکليه رانه وبه دې خوري
دلـــــــته دځينو انسانانو تر يخ نظر ترې دی

څومره رنې، رنې خولې يې درنه وباسلــــــــې
ښکاري دستا په سر جانانه دغه لمر ترې دی

دکابل جان دســـــــيند څپو نن راته داسې ويل
په غور ځنګونو کوز ور ځمه خړ خيبر ترې دی

حلـــــيمي دوی خو دشرابو جام په سر واړوي
دوی څه خبردي چې دلارې مسافر ترې دی

حضرت خان حليمي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

سترگـــې مې له هر څه نه خبرې دي
خـــوله باندې پرتې راتـــه ډبرې دي

اخــــلي هم سرونه هم ايمان دلـــته
دلته دا پـــــيســې څه زورورې دي

زه به يې گـــرېوان په تار کې وپېيــــم
اوښکې د ســـتا ښکلې ملـغلرې دي

دغه دېواله کـــې د مـــرمۍ نښـــې
ناستـــې بيا له پاسه پرې کـــوترې دي

وه ظالـــمې څنگه تکـــې تورې دي
ښکاري چې خوړلې دې گور گورې دي

هېڅ دې حليمي خيال کې راوړی نه شم
نـــــن زما د خيـــــال ماتې وزرې دي

خاپونه

غزل

ماانځورکړ داخپل زړه په دېـــواله
باران راوستـــــې اوبه په دېـــــواله

راته گران دی چې جانان پکې اوسېږي
ځـــــکه لاس وهمه زه په دېـــــواله

دکلونومسافـــــــــربه بېرته راشي
هروخت گورمه کارغه په دېـــــواله

وه ظالمه ! ســـــتادتورټوپک مرمۍ
خښبېـــــدلې دېواله په دېـــــــواله

حليمي چې رانه ځې نښه دې غواړم
راته ولـــــيکه يوڅه په دېـــــــواله

حضرت خان حليمي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې له پښو مې هره لاره ورکـــــــېدله
برېښوکۍ وې له غباره ورکـــــــــېدله

په سجدو کې ډېر سکـــون و پاکه ربه
وېره زما له ګنهګاره ورکـــــــــېدله

مخامخ چې راته ناست وی څه به ښه وه
داګیله مې اوس له یاره ورکـــــــېدله

دنښتر دڅـــــېو شور وزه او ته ؤ
یوه خبره له ما خـــــــواره ورکېدله

دپردي وطن کوڅو او په ګـــرمو کې
زندګي مې ستا لپاره ورکـــــــېدله

حــــــلیمي دراتلو غږ به چې راوشو
داسې وخت کې به هنداره ورکـــېدله

خاپونه

غزل

لکه مرغـــــــۍ دستاله سترګو الوتله مینه
زما په زړه باندې جانانه کـــــېناستله مینه

په لـــــمدو شګو به مې څو، څو ځله ولـــیکله
دسیند څـــــپو به بیا له ځانه سره وړله مینه

له دغه ښاره چې تېغـــر کله دجنګ تېولېده
دخلکو زړونو باندې ورو، ورو ورېدله مینه

پښتونه ستا دژوندانه په دغه وران تصویرکې
ستا دګرېوان له هره تاره څڅـــــــېدله مینه

دژوند بازار وپکې نرخ هیڅاته نه و معلوم
چا اخـــــیستله چا وړیا لاس ته راوړله مینه

حــــــــلیمي ووایه دا څه درباندې شوي اشنا؟
دستا په مخ کې به مې هر وختې لیدله مینه

حضرت خان حلیمي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دغه خبره مې دخپل زړه له محرابه کېږي
دا زندګي خو نه له جام نه له شرابه کېږي

زه رالوی شوی په سرو وینو او په جنګ کې یمه
اوس مې دستا په لاس کې کرکه له ګلابه کېږي

زما دوران کلي جانانه دامې ښه ومنه
له تاسره مې مینه ډېره بې حسابه کېږي

په سرو غرمو چې مسافرو ته اوبه و کوې
دا بارانونه خو له دغه یوه ثوابه کېږي

حلیمي داخلک په دې خبره پوهه دي چې
دا ناروا کارونه واړه له جنابه کېږي

غزل

داچې ورک له مانه خوب دی بل څه نه دي
دا دمینې لېونتوب دی بل څه نه دي

چې په ماپسې له شانه کاڼي ولې
دادې نوی پېغلتوب دی بل څه نه دي

کومه تمه درته نه لرو خانیه
دازموږه مېلمه توب دی بل څه نه دي

لوی سړی یې په خبره نه پوهېږي
تاکې هغه ماشومتوب دی بل څه نه دي

داښاري جینکۍ دومره ښکلې نه وي
دا یې واړه سینګارتوب دی بل څه نه دي

حلیمي څنګه حیران آینې ته ګورې
له تاتللی زلمیتوب دی بل څه نه دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لــــــکه شبنم چې دګل پاڼوپه لمنه کــېني
داسې هغه راځي زما په زړه دننه کېـــني

ښښنه غوارم خفه نشې بس څه وکړمـــــه
زماداتړی نظرســــــتاپه غونډه زنه کېني

زموږ هیواد ته به داورکه سوله کله راځي
زماپه خیال کې تل همدغه یوه پوښتنه کیني

ګومان مې دادی هغه تللـــی مسافربه راځي
یو تور کارغه دی چې همېش دلته په غنه کېني

داکوم رواج دی حلیمي او څومره ظلم کوو
چې یو بوډا ته په نامه څوارلس کلنه کـــېني

خاپونه

غزل

وخت خـــراب دی تر کوځې نه راوځي
ښکلـــي هېڅ له دروازې نه راوځــــــي

خیال کوه هسې نه درنه خفه شــــــم
ښه لفظونه ستـــــا له خولې نه راوځي

ټوله ورځ په مزدورانو ظلــــــم وکړي
بیاداړېړي خان دشـــــــپې نه راوځي

تل دتورو اوږدو زلفو خیال کې ډوب وي
شېـــــــــخ له جېبه اوس تسبې نه راوځي

دیارمینـــــــــې مې په زړه اور بل کړی
داسې اور دی چې لمبـــــــې نه راوځي

یوه ښکلي حلیمي ته دا ویـــــــــــــل
ستـــــــاله لاسه اوس پېسې نه راوځي

حضرت خان حلیمي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ورک منزل دی مسافر یم، ځم روان یم
در په در خاورې په سر یم، ځم روان یم

خدایه ستاپه دومره لویـــه دونیاگۍ کې
بې ساحله سمـــــــندر یم، ځم روان یم

ډېر په کړس راباندې مه خانده کوڅه کې
ډېر زخمي دزړه په سر یم، ځم روان یم

ته زما په قدر کله هم پوی نه شـــــوې
زېړی لمر دمازدیگـــر یم، ځم روان یم

حلیمي لکه اغزی تاته داســــــــې
ســتاپه سترگو کې اکثر یم، ځم روان یم

غزل

زړه مې په ژړا وي بې له تا
ژوند راته بلا وي بې له تا

ته لکه باران دپســـــــرلي
وچه هره خواوي بې له تـــا

ستاکوڅه کې ما وهي په سر
خوښه دهر چاوي بې له تـــا

وکړه ته پوښتنه دهـــــــغه
ناست به تر سباوي بې له تا

راشه له پردېسه حلیـــــمي
ورانه به پکتیاوي بې له تا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

که دنفرت غشو څېـــرلي زړونه
موږ بیا دعشق په تار ګنډلي زړونه

دیارۍ چل باندې پوهېږو خلـــکو
په مینتوب کې مو ګټلـــي زړونه

په زړه یوه په ژبه بله وایـــــــي
له داســـې خلکو مو ساتلي زړونه

پښتـــنو نور پرې اعتبار ونه کړئ
ډېر یې سینو کې دي وژلي زړونه

حلیمي مینې ته یې څنګه ښه کړو
ښکلیو مو هر ځای کې داغلي زړونه

غزل

چې جـــوړوي زموږ له کــــوره بلا
خدای به یېووهي په تــــــوره بلا

دوروری غېږه به زه در کــــړم اول
له اوږې وغور ځوه وروره بـــــلا

کلي کې هر سړی په څنګ تر بنه ځي
خدای پیدا کړې له بوې موره بـــلا

ای مسافــــره په دې لار لاړ نه شې
دې لار کې شته یوه سړې خوره بـــلا

دمور او پلار دعا دې وړې اشــــنا
حلیمي ځکه شوه نسکوره بـــــــلا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

داچې په ماباندې رڼا راټولـــــــه
دا دخورې مور په دعا راټولـــــــه

ددې خړ پړ سالو دې ځار شم جینۍ
پکې دټول کلي حیا راټولـــــــه

ربه ژوندون مو په خوښي بدل کـړه
درته مو لپوکې ژړا راټولـــــــه

زموږ دخلکو خیال جنګي غوندې دی
ځـــکه پردوی باندې بلا راټولـــــــه

حـــــلیمي مه ځه دپردېس په لوري
ستا په لیدلو زما ساه راټولـــــــه

غزل

روغ به نه شي پر بل چا دازړه
ما بایللـــــــی دی پر تا دازړه

ورته ووایه چـــــې نه خاندي
رانه وړي تل په خـــندا دازړه

ته چې لاړلې په تاپســـــــــې
څړیکې، څړیکې شو زما دازړه

خوئ زما د مـــــــلنګانو دی
په ســـینه کې مې پاچا دازړه

خدایه ما حلــــــیمي وساتې
له مــــاخوري یوه بلا دا زړه

حضرت خان حلیمي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په چيغو ژاړي دخپل يار په قبر سر شکوي
پرونۍ ناوې نن مشکنې له ټټر شـــــکوي

پښې يې ورماتې کړلې ملا يې هم ورماته کړله
اوس اوسپنيز لاسونه څنې له ننبتر شـــکوي

لکه وحشي زمورِ دکور په دېوالو را اوړي
په نيمه شپه کې مو پردې زمورِ له ور شکوي

ظالم لوټ کړې ده زمورِ دخوشحالۍ خزانه
خدايه تباه يې کړې هغه چې لر او بر شکوي

بيايې ليدلي ده خوبونو کې شهيده لـــــيلا
ځـــکه هغه مين گرېوان په هر گودر شـــکوي

خاپونه

غزل

داپه زړه زماارمـــــان دی
ستاراتله زماارمـــــان دی

چې دېوران واړه سينگارشي
داسې کــړه زماارمـــــان دی

دپردي وطـــــــن کوڅونه
خلاصېده زماارمـــــان دی

ستادمينې په درياب کـــــې
عرقېده زماارمـــــان دی

حليمي له تانه غـــــــيره
اخيسته زما ارمـــــان دی

حضرت خان حليمي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اې زمانصيبه خواره،يم بې يـــــاره
دژوندون په هره لاره،يم بې يـــــاره

درقيب له لاسه داسې پرماوشـــــوه
زه اوس گرځم بې ر يباره،يم بې يــاره

نورزماله دې پردېسه زړه مات شـــوى
هره شپه يم بې قراره،يم بې يـــــاره

هله ورشه لاس په لاس يې غېږته راوړه
زه به مړشم خداى دپاره،يم بې يـــاره

ماحليمي ته اوس ملنگه دوعاوكـــــړه
يم بې كليه،يم بې ښاره،يم بې يـــــاره

غزل

زه او دا اوږدې لارې
ژونده ستاپرتې لارې

ستاغم كې مې نوې كړې
دادمېـــــخانــې لارې

دلته به تـــــرڅوخدايه
وي په ويـنوسرې لارې

تاته انتظاركـــــــوي
زمـــاددروازې لارې

كلـــــــكوارادولاندې
لويې شـــــي وړې لارې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مابانديٍ راتنگيٍ شـــويٍ
ستاسودكـــــوثيٍ لاريٍ

ښيٍ لاريٍ دديٍ كلـــــي
دي دهـــــــديريٍ لاريٍ

دلته كيٍ مين خـــــلك
تل وهي دشـــپيٍ لاريٍ

موږه پښــــــــتنوبانديٍ
بنديٍ دتوبــــــيٍ لاريٍ

مانه حــــــليميٍ اشنا
وليٍ بدلـــــــويٍ لاريٍ

غزل

په غمونو به يېٍ خـــــوريٍ پخيٍ
دزړه غوښيٍ ميٍ ديٍ كړيٍ پخيٍ

نازوليٍ پريٍ راځي خـــــــلكو
ورته واړه كړئ كــــــوثيٍ پخيٍ

په منگي ياراو به وركـــــــوي
چيٍ شي ژر، ژرشنيٍ مڼيٍ پـــخيٍ

بيٍ وفاياره ســـــــــتاپه تصوير
ماپريٍ كش كړيٍ كرښيٍ دويٍ پخيٍ

حـــــليمي جانان ميٍ روغ نه دی
راپيداكړئ زولنيٍ پـــــــــخيٍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دپښوخاپونه يې زماپه زړه کې پاس پاتې شول
شونډورنگونه يې په څنډودگـيلاس پاتې شول

ته چې ددغې زمانې په رواجونـــــــــولاړې
ماته دعمرپېغورونه په مراث پاتې شــــــول

ماچې ددردکيسه راواخيستله تاته اشـــــــنا
دستاپه شونډوکې لفظونه دلباس پاتې شــــول

خيردی که مادرپسې اوښکې باران کړې نه دي
خوپه گرېوان مې سېلابونه داحساس پاتې شول

حليمي ته خوماپه خواداسې لېدلــــــی نه وې
داوښکوڅاڅکي دې راته زماپه لاس پاتې شول

خاپونه

غزل

زړه مې نه کيږي زه بياځمه روان يم
مجبوري ده چې له تاځمه روان يـــم

ديوې کلـــــکې غېږې په ارمان زه
تاته راغلم نن سباځـــــــمه روان يم

ورشه راوړه ماته بېرته شنه بنگـړي
جينۍ نه اخلې سوداځمه روان يـــم

سترۍ، سترۍ يم يوه لپه او به څـــــښم
کاڼـــي مـه وله ماما ځمه روان يــــم

زه حـــــليمي دپردېسۍ گرمۍوهلی
اوس په لارلکه بوډاځمه روان يـــم

حضرت خان حليمي

غزل

څه عجيبه غونډې كمـــال دې وكړ
خفه دې وليدمه ســـــوال دې وكړ

چې بې پوښتنې دزړه كورته راځي
څومره دښې زندګۍ خيـــال دې وكړ

تارانږدې كړه خولګۍ رادې نه كړه
هسې دمينې يومـــــــثال دې وكړ

وه په پردي ټوپک مين لالـــــــيه!
په خپل وطن باندې څه حال دې وكړ

حـــليمې نن راته په سورنه ښكارې
ډېرپه وړه كيسه جـــــنجال دې وكړ

خاپونه

غزل

تنهايي ده دېوالونه راســـــره دي
ته كه نه يې ستا يادونه راسره دي

مازديګر دې چې په مينه راكـــتل نو
اوس دمينې كتابونه راســـــره دي

مروره ياره داځلې مې مـــعاف كړه
مخ راواړوه ګلونه راســـــره دي

دا دې څه چل كړی ياره خبر نه يم
ستا په اړه ډېر خيالونه راسره دي

حـــليمي دژوند له خونده خبر نه يو
خير غواړو سوال جامونه راسره دي

حضرت خان حليمي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د ماښام ستوری مې دا ستا په محبت نیولـــــــی
همدغه ستوري ستا له حسن نه لذت نیولــــــی

زړه مې ماشوم غوندې ژړا کړي ورته وایم غلی!
خدای خبر کوم یوه ذاهد په کرامت نیولــــــی

لکه هندو لاس په نامه راته هـــــمېش ولاړ وي
راسره مینه محبت يي په دولت نیولـــــــی

ده خـــــو ویل چې به يې اور ته غورځوی نو ولې؟
زمـــــا زړګی ښکلـــــي دی داسې سلامت نیولی

زه حلیمي به پښتون نه یم که ســــتا مینه پرېږدم
دمیني ځای مې ګرانې ډېر په عقیدت نیولــــی

خاپونه

غزل

نورې نه کړمه بادونو پسې مـــــنډې
چې وهمه ستا په پلونو پسې مـــنډې

بېګا شپه مې دزړه حال ورته ويلی
اوس وهمه دېوالونو پسې مـــــنډې

ددې ښار او ددې کلي بدرنګۍ ته
چېرته وکړمه رنګونو پسې مـــنډې

ماته یوه شپېه دمینې ده ګلـــرنګه
نه د ډېر عمر کلونو پسې مـــــنډې

نن مې ستا دهېرولو چل زده کړی
یاغي خیال وهي یادونو پسې مـنډې

له غم ډکه زندګي حـــــليمي ښه ده
زړه مې نه غواړي خیالونو پسې منډې

حضرت خان حلیمي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زموږه زړونه له سينو پرېوځي
دغم گردونه په لېمو پرېوځي

دژوند کاسه به يې نسکوره وي تل
څوک چې دبل په ارمانو پرېوځي

شېخه په زړه کې دې گناه پټه ده
ځکه تارونه له تسبو پر ېوځي

هلته دبل مال په رڼاغلا کوي
بياځي جومات ته په سجدو پرېوځي

غريبه ستاله مظلوميت نه قربان
که خړ گردونه په لېمو پرېوځي

زه حليمي ورته حيران، حيران
چې دمرميو په ويشتو پرېوځي

خاپونه

غزل

څومره دننه په پردو کې اوسي
پښتنې بياهم په لمبو کې اوسي

واړه له اوښکو سره وبهېدل
زما ارمانونه په لېموکې اوسي

ښه په ارامه کړي خوبونه هغه
څوک چې په دې خړو خېمو کې اوسي

چاچې بې ځايه غيرتونه کول
اوس په رڼا ورځ په تيارو کې اوسي

دچا په مخ باندې گردونه پراته
څوک په رڼو، رڼو شيشوکې اوسي

داځيني خلک حليمي جانانه
زموږ د زړونو په کورو کې اوسي

حضرت خان حليمي

غزل

زموږ دچم واړه ښکلا دغم غبار وخــــوړه
هم مو په ستړو قدمو دژوند لار وخــــوړه

هغې مرغۍ چې کله دې ونې ته خلي راوړه
هغه مرغۍ په خپله ځاله کې نن مار وخوړه

داقاروني غوندې دنيا باندې به څه کړي هغه
نه يي په ځان وخوړه نه يي په خپل پلار وخوړه

دهغه دنګه او داښکلې کليواله ځـــــواني
دغريبۍ لــه لاسه واړه ترېنه ښار وخـــــوړه

هېڅ به خپه نه شمه مه راځه غوسه مــــکوه
دانرۍ شونډه دې بې ځايه په انکار وخـوړه

حليمي داسې خو هم نده چې يو تا وخـــوړه
دغم څپېړه دلته هر سړي په وار وخــــوړه

خاپونه

غزل

هـــــمېشه ډېره زما د زړه په تل يې
ښکاري داسې رســـېدلی ترمنزل يې

دستا تورې غنم رنګې ښکلې سترګې
هېر مې نه يې ماليدلې چې پوځل يې

داچې لاس ترزنې هر وخت تاته ګورم
ګرانه خوښ مې ځکه يې شډل بډل يې

ته که هرڅو له مالرې، لرې لاړشـــې
په نصيب کې مې جانان يې زما خپل يې

ستا ښکلا زما له زړه نه غېږه تاوکړه
حلـــــيمي آشنا دزړونو والا غل يې

حضرت خان حليمي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په خپل وطن کې دمرمیو په ویشتو لاهـــــو شوې
پردي وطن کې مو ځوانی په سرو لمبو لاهو شوې

گیلې به نه کوو راځه دســــــــــمندر غاړې ته
زموږه هیلې د پردېـــــــس په زولنو لاهو شوې

پردو ته هېڅ نه وایو خپلو کې په جــــنگ اخته یو
دسمون لارې مو دجهل په تیــارو لاهـــو شوې

اوس به یـــې هم تـــــمه له ما وي او کنه ملگرو؟
د لېـونی د مینــــــې هیلې په اوبو لاهـــو شوې

حلیمي گوره چې سندور په خــــــپل تندي ووهي
دکابل پېغلې دهندي په سر یالو لاهـــــــو شوې

خاپونه

غزل

مـــــه درومه څنگه به دې زه ساتمه
ستا په دیدن باندې خـــپل زړه ساتمه

چې خوله دې راکړه زه څه نه وایمه
اوس به زه هروخت پټه خوله ساتمه

ولا چې دومره په ما گران یې اشنا
خاوره په جېب کې ستا دپله ساتمه

چې په خوارانو سلام نه اچـــــوي
دداسې خــــــــلکو پروا نه ساتمه

ما حــــــــلیمي ورسره روغه وکړه
اوس یې هر ناز پاس په لېمه ساتمه

حضرت خان حلیمي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

هم مو خوري هم دبلا سيوري ته ناست يو
مورږ بې وسه دهرچا سـيوري ته ناست يو

دې وطن کې غريبي له هرڅـــــه ډېره
مجبوري ده دپاچا ســيوري ته ناست يو

مسافـــــر يو لږ مو پرېږده چې دمه شو
څه به نه وايې ماما ســيوري ته ناست يو

مورږ دمينې مـــــلنگان يو خير غواړو
ديدن راوړه دکلا سيوري ته ناســت يو

دچـــــنار په شانتې دنگې لاړه نه شې
حـــليمي وايې دتا سيوري ته ناست يو

خاپونه

غزل

وار ونه کړې خپل بانه درسره يوسه
روغ يې يوسه زما زړه درسره يوسه

مسافره ته ستنېږې خـــپل وطن ته
زما يار ته سپين وېښته درسره يوسه

مورږ ځوانانو ته څه مه وايه مرگيه
ددې کلـــي ټول زاړه درسره يوسه

مينتونه او زارۍ به ډېرې نه کــــړې
خوله دې راکړه بيا اوبه درسره يوسه

حليمې د مينې چل راځينې زده کړه
راشه،راشه دا تراخه درسره يوسه

حضرت خان حليمي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یو مې په ستوني کې سلگۍ پرته وه
بل مې په جام باندې خولگۍ پرته وه

هغې په ښکلـــو او خومارو سترگو
په ویر لــــړلې زندگـــــۍ پرته وه

په ټول جهان باندې تیاره خوره وه
زما په غېږه کې سپوږمۍ پرته وه

ماچې دستا په لور قدم اخـــیستو
په لار کې ســـــل گزه رسۍ پرته وه

دلیـــوني حلـــیمي پرلـــــمن
دارمـــــانونو کـــکرۍ پـــرته وه

خاپونه

غزل

په سپینو گوتو له تصویره خـــــړ غـــبار اوباسي
ستا دراتلو امـــــید یې نشته انتظار اوباسي

ښه سره غرمه ده سیوری نشته وار خطاغوندې دی
په گرمو شگـــو باندې ونه دچــــــنار اوباسي

زموږ دکلي لېونی دومره زړه سوانـــده دی چې
پر ونه خــــیژي دکارغه له ځـــالې مار اوباسي

څه دمـــــجلس ښکلي یاران یې ترېنه وسوځول
اوس ځي دزهرو هغه بوټی دکــــوکنار اوباسي

دخدای دپاره لږ تپوس دحلـــیمي خو وکړه
په لار کې ناست دی له شلېدلي گریوان تار اوباسي

حضرت خان حلیمي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ترې قربان شمه، قــربان پخوانی دی
داتصویر مې دجــانان پخوانی دی

پرې پوهېږمه چې ما خــــطا باسي
ستا په سترګوکې شیطان پخوانی دی

ستمونه اوظلــــمونه ښه پرې وکړه
هېر یې نه کړې دا افغان پخوانی دی

چې ټوپک را واخلي شاوخوا ته ګوري
دغـــه فکر د انسان پخوانـــی دی

لېونی ته قناعت ورکول سخت دي
چې کوي یې دا ګومان پخوانی دی

پښېمانه ترېنه نه شې خوله دې ورکړه
حلیــــمي زړه کې ارمان پخوانی دی

خاپونه

غزل

اوښکې ترېنه څاڅي نم کې سترې شوې
سترګې مې دستا په غم کې سترې شوې

لار دپښتانه یې بنده نه کــــــــړله
ښې ډېرې پیرې تورخم کې سترې شوې

ســــــــتا دښایستونو په غزل کې مې
ګوتې مې نن دې قـــــلم کې سترې شوې

بې له کرکې یاره دلته څه نشــــــــته
زموږه ارواګانې چم کې سترې شوې

یاره حــــــلیمي چې نور به څه کېږي
هیلې مې په هر قدم کې سترې شوې

حضرت خان حلیمي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دستا په مينه مې يقين اوباور دواړه وشول
له تاســـره چې ديدنونه په ولاړه وشـــول

زموږ دوچو سپېرو شونډو شوه دعا قبوله
ښه بارانونه مو په كلـــي او په شاړه وشول

دجـــهنم له اوره خلكو موږه نه وېرېږو
بلا ظلمونه مې په سر او په دې غاړه وشول

دلته دهر ظالم په زړه كې ارمان پاتې نه دى
څه يې چې وغوښتل هغه كارونه واړه وشول

هغه چې شوى دي، هغو پسې سر مه گرځوه
نه به زه ژاړم او مه حـــليمي ژاړه وشول

خاپونه

غزل

ډېره بدرنگه له هرڅه بـــدرنگه
كيسه زمـــا د ژوندانه بدرنگه

د ښايستونو ښاپېرۍ مـــلگرو
اوس شوه هغه راته له زړه بدرنگه

ما نازولي يار ته داســـــې ووې
ته يې گل رنگه خيردى زه بدرنگه

په ملگرتيا به يې نو څنگه وياړم
چې نه ښايسته لرم او نه بدرنگه

په هر يو لوښي كې خپل رنگ بدلوي
ښكلې ده اوس لكه اوبه بدرنگه

حـــليمي زړه نه كاږى مه جوړوه
هسې نه مينه كې شې ته بدرنگه

حضرت خان حليمي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ما په تنهایي کې داعــــــــادت کړی
تل مې ســــــتا یادونو عبادت کړی

اوښکې مې چې پرېوځي ستا نامه واخلي
اوښکو مې نن داسې بغاوت کـــــړی

زه دې چې یوازې کلــــــه پرېښودم
ما له خپله ژونده اوس نفرت کـــــړی

ما خـــــــوپه ټول عمر کې له تاسره
بس له لرې، لرې مـــــــحبت کړی

ستا داخیرې، خیرې په لـــــمن مورې
ما حـــــــلیمې سیـــل دجنت کړی

خاپونه

غزل

غنمو لوکوي چکـــــونه مې په زړه لګوي
رڼې خولې یې اننګـــو له پاسه خوله لګوي

هغه سړی اوس تصویرونه ټول ساده جوړي
وینو په څېر ته سره رنګونه پکــې نه لګوي

ما خو دستا په دیدن داسې تنده ماته کــړله
لکه بزګر چې دسړې چیـــنې اوبه لګـــوي

خدایه له سترګو یې رڼا اخله تیاره پرې کوه
دلته چې څوک یو بل ته ګوته پر ماشه لګوي

دتنهایي په تورو شپوکې حـــــلیمي لېونی
دزړه له درده په زنګون باندې سیـــنه لګوي

حضرت خان حلیمي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

موري ځمه دا راپســـــــې وشړه
لپه کې دعـــــــا راپسې وشړه

زړه کې مې غـــمونه درنه يوړله
ښکليه لږ خـــــــندا راپسې وشړه

ژوند باندې مې کرکه که راټوله وه
خدايه بيا بلا راپسې وشـــــــــړه

ماچې دخوشبو په څېر ترتا راوړي
داســــــــــې يـــوه هوا راپسې وشړه

ز ه حليمي که لېونی شـــــــــومه
لښــکر دې بيا پاچا راپسې وشړه

غزل

جام دشونډو مه راکــــــوه مړ نه شم
ډېرې مسافرۍ کمزوری کـــړی يم

هر وختې مې تبه وي ټوخــــــــېږمه
دغې سرې ګرمۍ کمزوری کړی يم

هسې نه له غــــېږې نه مې ولوېږې
سخـــتې مزدورۍ کمزوری کړی يم

کندې، کندې مخ پورې مې مه خاندئ
سترې دنياګۍ کــــــمزوری کړی يم

ياد کې به چې راغله په سلګو به شوم
ډېر خو دې مورکۍ کمزوری کړی يم

زه حلـــــــيمي ټوله شپه ورګورمه
خوب نشته سپوږمۍ کمزوری کړی يم

غزل

ډېر دې په هـــنر او په کمال ایښی
تاچې نن په غـــونډه زنه خال ایښی

ماوتابه کلـــه ،چې دیدن کاوو
هغه ځای کې خلکو اوس دیوال ایښی

بیا دچا یـــادونو ځـــورولی دی
ځکه یې په مخ باندې دســمال ایښی

تاخو زه هـــمېش له خدایه غواړمه
وایه زړه کې تا څـرنګه خیال ایښی

هغه دظالـــم سړي اوږه باندې
زموږه په وژولو یې مـــډال ایښی

زما چې دټیکري څوکه په څنګ شوله
دامې حلـــیمي دراتلو فال ایښی

غزل

اوس یې په څـــه بهانه غلط کړمه له تانه زړګی
زما له واکه خـــو وتلی دی جانانه زړګی

دخدای لپاره خپلې شونډې په موسکا عادت کړه
یوازې ته یې نورمې تور دی له دونیـــا نه زړګی

هغه آینې ته نه ورګوري وایې ته یې پکـــې
هغه به څنګه صبروي خـــلکو له مانه زړګی

په دې صحرا کې پښو خاپونه دمجنون لـــټوم
ښار ته به یونسم له دغه بیابانه زړګـــی

دکلـــي منځ و ماشومانو راته څیر، څیر کتل
له ما روان و حـــلیمي پسې له شانه زړګی

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په رڼا ورځ کې له خپل ځانه ورک شم
په هوش کې نه يمه جـــانانه ورک شم

مخامخ گوري راته هـــېڅ نه وايې
په څـــه خـــبره زه له تانه ورک شم

چې دخـــــوښيـــو نصيبونه وشي
په هغه ورځ کې له اسمـانه ورک شم

دزندگي په سترې غـــېره کې زه
له تنـــدې مرمه له بارانه ورک شم

لوی سمـــــندر يمه داوښکو اشنا
درک مې نشته له گرېوانه ورک شـم

دستا له خياله اشنازه حلـــيمي
دصحرا پل يم په اسانه ورک شـــم

خاپونه

غزل

ماته مې مـــور په ماشومتوب کې راښودلې پښتو
ماهـــــم په خـــپله ژبه کلکه ده ساتلې پښتو

دا اوس چې ما وايې رښتيا وايه خـــوږه نه يمه
زه خـــــــو دستا يمه خو تا نه ده پاللې پښتو

زړونه يې ولړزي له وېرې نه گونگي غوندې شي
کله چې ستا له خولې اغيارو اورېدلې پښتـــــو

چې پرې شرمېږې ته يې نه وايې ستا ژبه پرې شه
ستا په وجودکې خو الله پاک ده کرلې پښتـــــو

له خـــــدايه شکر چې پښتون يې پيدا کړی يمه
ما حلـــيمي په ډېـــــره مينه ده لېکلې پښتو

حضرت خان حليمي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زه هره شپه په دې ارمان ویـــــده شم
تصویر ته گــــــورم دجانان ویده شم

سر په شنه کاڼي کېږدم نور څه نه وي
په خپل ریښې، ریښې گرېوان ویده شم

هغه ویل خوښي بنگلــــــو کې نشته
په سور پالنگ کې سرگردان ویده شم

خدایه لـــه تا نه مــــــــې دتل لپاره
غوښتـــې ایمان چې په ایمان ویده شم

زه حـــــلیمي ستا داوربل سیوري ته
غــــــمونه نه وي ډېر اسان ویده شم

خاپونه

غزل

د اوښکو په څېر یاره گرېوانه کې را ایسار شوې
له خیاله مې وتلی وې په زړه کې را ایسار شوې

په توره شــــپه چې بې له اجازې له کوره وځې
رښتیا ووایه څنگه په تیاره کې را ایسار شوې

له کـــــــلي نه په مـــــــــنډه لیونی درپسې وم
راومې نیوې شکر دی په غره کې را ایسار شوې

خبرې مې کولې د لویانو مخکې چوپ شوم
ته ولې رانه پوښتې چې په څه کې را ایسار شوې

دا ښه دی چې په شړک سره باران حلیمي اوري
له ما نه چې وتلـــــې دروازه کې را ایسار شوې

حضرت خان حلیمي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ښکلي مخ نه يې خواږه څڅېدل
سم ګبين وه زما پر زړه څڅېدل

د انګــــــورو له اوبو راوتــــــل
ستا په تکه سپينه خوله څڅېدل

زه تنها ومه په زړه مې ستا ياد
باران څاڅکي څومره ښه څڅېدل

څه عجيبه غوندې کمال يې کاوه
له بـــــڼو يې تور رانجه څڅېدل

حلــــــيمي زما له سترګو نه
ستاد پښو په هر يو پله څڅېدل

غزل

افغانـــــــه پله پسې دې پل روان دی
ستا په وژلو پســــــې تل روان دی

نن بيا د ښار بڼه بدرنګه ښـــــکاري
خدايه بيا چا پســـــې اجل روان دی

دځـــــوان په سر هوا دسولې راغله
درومي اوس کورته له مورچل روان دی

ز ه به نو څنګه تېرومه دا شپې
چې زړه مې تاسر ه دی مل روان دی

دوطن مينه حـــــليمي خوک نه کړي
هر سړی ګټه پسې خـــــپل روان دی

حضرت خان حليمي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یارمې دراتلو راته څه نه وایې
غم له ما دتلو راته څه نه وایې

شونډې یې له جام سره بلدې دي
څکه دتسبو راته څه نه وایې

زړه ته مې اور ورکړ اوروښان مي کړ
ښکلی د ډېوو راته څه نه وایي

سر چې په دې خاوره چاورکړی دی
هیڅوک دهغو راته څه نه وایي

څانګه کې ګلونه بویوي خلک
څوک هم داغزو راته څه نه وایي

ما حلیمي وژني جدایي باندې
تش دمړه کېدو راته څه نه وایي

خاپونه

غزل

هر ځای وي دمینې او دګل کیسې
دلته وي د درز او دغو بل کیسې

ستا مینې دمرګ خولې ته راوستی یم
اورم له هرچانه داجل کیسې

ګوره له ما لاس دمینې وانه خلې
ډېرې کړې جانان دچل ول کیسې

خپلې به هم واوري په دې کلي کې
څوک چې پټې نه ساتي د بل کیسې

وایي حلیمي کله به ورکې شي
خدایه دا دجنګ او د مورچل کیسې

حضرت خان حلیمي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څــه قراره قراري ده تنـــــهايي ده
ړنګه بنګه مې ياري ده تنــهايي ده

دبې وسه ژوند کيسه به چاته وکړم
دفکرونو کمزوري ده تنــــهايي ده

بې وفا له لاسه دې صحراته راغلم
په زړګي مې بېماري ده تنـهايي ده

نن دزړه خبره يار ته مخامخ کړم
داخبره ضروري ده تنــــهايي ده

حليمي دستا لپاره مې په زلفـــــو
ما پرې کړې ښه خواري ده تنهايي ده

څلوريزې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سا ډوبی

د ژوندانه واړه ښـــکلا ډوبـــېـــده
د غره په سر کې چې رڼا ډوبېـــــده
ته چې له ډېرې مودې وروسته راغلې
له خـــوشالۍ نه زما ساه ډوبېـــــده

***

انتظار

په زړونو مو تنهاکـــــــې او پولۍ دلته راخېژي
له ستوني مو د غم ډکې سلگـــــۍ دلته راخېژي
پروا يې دومره نه کړو که څراغ کلي کې نه وي
لمر ولوېږي ماښام پسې سپوږمۍ دلته راخېژي

***

خاپونه

حالت

دستالهغـــمهچېژړېږم پرځان
اوسلکهشمعهويلې کېږم پرځان
تا چېبېگا د شونډو جامراکړی
نشه نشه يـــم نه پوهېږمپر ځان

***

وار

د خپل وجود مې په اوبو کې تصويرونه ويشتل
ستا بېلتانه زما په زړه کې ارمانونه ويشتل
څه توره شپه وه بړبوکۍ وې څاڅکي هم ورسره
زما په جــــــونگړه کې يې نن څراغونه ويشتل

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

جدايي

زموږ په زړونو کې اوس ځای د خندا پاتې نه دی
دلته ټول ویر دی دلته څوک له ژړا پاتې نه دی

اختره مه راځه له چا سره دې ولمانځمـــــه
راسره خوا کې مسافر اشـــنا راپاتې نه دی

***

خوب

بې خـــــــونده شپه وه ارمانونه مې قرار ویده ؤ
په سپین مړوند کې شنه بنګړي زما د یار ویده ؤ

په تــــور ماښام کې يې پيالې له غمه پورته کړلې
بيـــا تر سهاره په هوش نه وه ښه خـــمار ویده ؤ

وير

پر کــــــومه لاړ شمه له غمه خدايه
دلته خو هره ورځې مرمــــــه خدايه

د خپـــــل وطن پر غـــــم مې ډېر ژړلي
سترګې مې درد کوي له نمه خدايه

***

تاو

توره شپه توره تياره ده هر څه کېږي
د دوو زړونو تلوسه ده هر څه کېږي

خواته مه راځه ګلرنګه اور به واخلې
په زړګي کې مې لمبه ده هر څه کېږي

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

خیال

چې په خندا به شولې شونډې دې په ګل بدلېدې
د ستا خوږي، خوږي خبرې په غزل بدلېدې

د پردېسۍ په تورو شپو کې به مې خیال داسې وه
زما د سر لاندې ډېرې په ځنګل بدلېدې

***

تګ

قدمونه مې یو بل پسې روان دي
ستړي، ستړي په منزل پسې روان دي

تور ماښام کې او باران کې هغه دواړه
مېخانې ته په بوتل پسې روان دي

***

ساز

کله چې باد په دې نښترو راشي
په ګډا سر شي په سندرو راشي

زه چې د ستا مخ کې خندا پیدا کړم
هله مې ژبه په خبرو راشي

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library